

mítací důvod rekursního soudu a jde jen o to, zda odbytné, na něž se vede exekuce, jest, jak povinná strana ve svém rekursu dále uplatňuje, z exekuce vyloučeno proto, že prý dle svého účelu má sloužiti zaopatření zaměstnance na velkém majetku pozemkovém zbaveného služebního místa v důsledcích pozemkové reformy. Rekursní soud správně uznal, že nejde o nárok nezabavitelný. Nejde však ani o nárok volně zabavitelný, neboť, jak z §§ 75 zákona náhradového ve znění novely a §§ 16—18 nařízení vlády ze dne 21. října 1922, čís. 305 sb. z. a n. vyplývá, jest toto odbytné (odškodnění) dle povahy své jednorázovým požitkem zaopatřovacím z důvodu zrušeného služebního poměru, pro jehož vyměření ve stanovených sazbách jest rozhodnou kromě celkové doby služby a její povahy hlavně i okolnost, zda zaměstnanec jest svobodným, či ženatým a které zákonné vyživovací závazky má ke své rodině (§ 17 cit. nař.). Vzhledem k tomu podléhá tento nárok strany povinné exekuci, avšak jenom s obmezením, které zákon v příčině takovýchto zaopatřovacích požitků stanoví (§ 299 ex. ř.). Přicházejí tu ve zřetel zejména předpisy zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., dle nichž jest exekuce přípustna pro obecné pohledávky jen do jedné třetiny s obmezením, že dlužníku musí zůstatí volných 4.000 Kč, pro pohledávky výživného příslušející věřiteli ze zákona do dvou třetin s obmezením, že dlužníku musí zůstatí 2.000 Kč ročně volných, při čemž arciť, ježto jedná se o jednorázové odbytné, odpadá dodatek »ročně« a nedotknutelné minimum počítá se z celkové výše odbytného. V tomto rozsahu jenom mělo býti rekursu povinné strany do povolení exekuce vyhověno a bylo tudíž k dovolacímu rekursu obnoviti usnesení soudu prvního, arciť s obmezením shora blíže dotčeným.

Čís. 5739.

Rozhodnutí samosprávných úřadů o služebních požitcích obecních úředníků není exekučním titulem pro soudní exekuci (§ 1 čís. 10 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 9. února 1926, R I 97/26.)

Obecní tajemník navrhl proti obci exekuci ku vydobytí svých služebních požitků. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Jedná se tu o služební požitky, které povinná obec má platiti vymáhajícímu věřiteli jako svému obecnímu tajemníku, tudíž o veřejnoprávní nárok žalobce proti povinné obci, kteréžto platy mu byly přiznány nálezem okresní správní komise ze dne 6. listopadu 1923 a zemským správním výborem ze dne 6. února 1924. Jedná se tudíž o právoplatný nález úřadů správních dle §u 1 čís. 12 ex. ř. Dle §u 1 čís. 12 ex. ř. jsou však rozhodnutí taková exekučním titulem jen tenkrát, když exekuce zákonnými předpisy jest výslovně přikázána soudu. Z ustanovení §u 3 čís. nař. ze dne 20. dubna 1854, čís. 96 ř. zák. lze však dovozovati, že exekuce ohledně platů obecních úředníků náleží politickým úřadům a není výslovného předpisu, že

by exekuce v případech takových byla přikázána soudu. Na tom nemění ničeho ani prohlášení okresní pol. správy ze dne 20. října 1925, neboť dle §u 15 ex. ř. a nařízení ze dne 6. května 1896, čís. 78 ř. zák. může býti prohlášení toto vykládáno jen v ten smysl, na jaké jmění obecní soudně vedená exekuce jest přípustná, nikoliv však jako výrok o tom, zdali vedení soudní exekuce samo o sobě jest dle zákona přípustným čili nic.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle vládních motivů k návrhu § 1 nového exekučního řádu ze dne 27. května 1896, čís. 79 ř. zák. neměla se státi tímto zákonem změna v posavadním poměru soudní a tak zvané politické exekuce v kvantitativním směru. Soudní exekuce neměla býti rozšířena na nároky, které posud nebyly soudně vykonatelný. Tento úmysl zákona došel výrazu tím, že v §u 1 čís. 10, 12 a 14 ex. ř. byla rozhodnutí správních úřadů prohlášena za tituly pro soudní exekuci pouze potud, pokud jich nucený výkon jest zákonnými ustanoveními přikázán soudům. Zásadně mají býti i za platnosti nového exekučního řádu, tak jako dříve, nálezy úřadů správních a samosprávných prováděny a vynucovány cestou správní. Tak ustanovuje § 1 čís. nař. ze dne 20. dubna 1854, čís. 96 ř. zák., kterýž předpis nebyl posud změněn. V §u 3 téhož nařízení přikázána jest zvláště exekuce za účelem vymáhání platů obecních úředníků, kteří byli státní správou ustanoveni na útraty obce, výslovně státní správě. Stěžovatel navrhl exekuci na základě usnesení okresní správní komise ze dne 6. ledna 1923, tedy úřadu samosprávného. Usnesení to spadá jako exekuční titul pod § 1 čís. 10 ex. ř., a mohla by na jeho základě býti povolena soudní exekuce jenom, kdyby zákon o služebních poměrech obecních úředníků ze dne 23. července 1919, čís. 443 sb. z. a n., o nějž se ono usnesení opírá, nebo jiný zákon přiděloval nucený výkon rozhodnutí, vydaných samosprávnými úřady dle §u 40 zmíněného zákona ve sporech o služební příjmy obecních úředníků, soudům. Jelikož takového zákonného předpisu není, byl návrh stěžovatelův na povolení soudní exekuce odmítnut právem.

Čís. 5740.

W-konto.

Pokud jest pokládati za to, že komisionářský obchod byl uzavřen filiálkou a nikoliv ústřednou banky.

Byl-li obchod s tuzemcem uzavřen tuzemskou filiálkou vídeňské banky, nelze spor přerušiti.

Nařízení ze dne 6. února 1919, čís. 57 sb. z. a n. nevztahuje se na případ, že cenné papíry byly na Vídeňské burse koupeny.

Tuzemská filiálka jest oprávněna dožadovati se na tuzemském komitentu zaplacení kupní ceny za nákup na Vídeňské burse v Kč, při čemž